

РЕШЕНИЕ

№ 6941

гр. София, 18.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 24.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **9181** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда чл.145–178 от АПК.

Образувано е по жалба на Х. Д. Р., гражданин на А. срещу Решение рег. № 513000-54888/15.09.2022г., с което Началник на отдел „Миграция“ СДВР -МВР отказва да замени принудителното му настаняване в СДНВЧ с налагане на обезпечителна мярка по чл.44, ал.5 от ЗЧРБ.

Според жалбата отказът е необоснован, развитите мотиви са неотнормими към предмета на направеното искане. Не е обсъдено искането за алтернативно налагане на мярка по чл.44, ал.5, т.2 от ЗЧРБ. Необоснован е изводът, че чужденецът възпрепятства изпълнението на ПАМ за доброволно връщане в А., тъй като той няма задължение да подава декларация и да посещава посолството на А., за да заявява издаването на какъвто и да е документ. Задължение на компетентната администрация е да подготви и осигури процеса по извеждането на незаконно пребиваващото лице от страната. По отношение на констатираната липса на достатъчно доходи за осигуряване на издръжка от страна на лицето, декларираше, че ще осигурява такава, административният орган не е дал възможност да се представят допълнителни доказателства за възможностите на В. В., поради което актът е издаден при неизяснена фактическа обстановка. Отказът за замяна на наложената мярка по чл.44, ал.6 от ЗЧРБ при наличието на възможност за алтернативно налагане на също толкова ефективна, но по-лека мярка е незаконосъобразен, според жалбата, тъй като не е съобразен с практиката на Съда на ЕС и Директива 2008/115 на Европейския парламент и Съвета

В съдебно заседание жалбоподателят се представява от адв. И., който поддържа жалбата, моли отказът да бъде отменен.

Ответникът - Началник на отдел „Миграция“ СДВР -МВР, чрез процесуалния си представител, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема становище.

Съдът, след преценка на доказателствата и доводите на страните по реда на чл.236, ал.2 ГПК вр. чл.144 АПК, от фактическа страна установи:

Спрямо Х. Д. Р., гражданин на А. е наложена ПАМ „Връщане до страната на произход“ със Заповед №5392 ПАМ-1616/06.08.2022г., като с цел изпълнение на същата е издадена и Заповед №5392 ПАМ-1617/06.08.2022г. за принудително настаняване в СДНВЧ към Дирекция „Миграция“ – МВР. Видно от докладна записка на лист 27 от делото, при проведената беседа чужденецът се е държал арогантно и неуважително към служителите на отдел „Миграция“ – СДВР и е заявил, че няма да се завърне в А., отказал е да подпише връчените му две заповеди, няма документи за самоличност, не е посочил къде е националният му паспорт. Заявил е също, че няма да си извади документи за самоличност и че българската държава е длъжна да му осигури такива.

На 08.09.2022г. е постъпила молба от адвокат Т. И., с искане да бъде заменена обезпечителната мярка на Х. Д. Р. „принудително настаняване в СДНВЧ“ с обезпечителна мярка по чл.44, ал.5 от ЗЧРБ. Към молбата на адв. И. е приложена нотариално заверена декларация по чл.72, ал.5 от ППЗЧРБ от българската гражданка В. К. В., с която декларира, че ще осигурява жилище и издръжка на чужденеца в собственото си жилище в [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, приложен е и договор за покупка на посоченото жилище, според който площта му е 42,52кв.м. Приложени са трудов договор от 26.06.2008г. и трудов договор от 31.08.2018г. на В. К. В., съответно с общо месечно възнаграждение от 670 лева.

Компетентния орган – началникът на отдел „Миграция“ – СДВР, след като е получил становище от рег. № 513р-87461/14.09.2022г. на началника на гр.01 „К.“-С. е постановил отказ за замяна на принудителното настаняване с друга мярка, обективизиран в оспореното в настоящото производство решение. В мотивите на същото е приел, че заявената от В. В. обща стойност на средствата, с които разполага месечно – 670лв. е крайно недостатъчна за издръжка, както за нея, така и за Х..

В съдебно заседание е представено допълнително Удостоверение №1/20.10.2022г. от фирма „Сен Жермен Фарма“ ЕООД, според което В. К. В., на длъжност магистър фармацевт е получила нетно възнаграждение за периода от 01.10.2021г. до 30.09.2022г. от 2849лева, или около 280 лева месечно от този работодател. Според второ удостоверение (лист 39) В. е получила от „Вилитрейд“ ЕООД за периода 01.10.2021г. до 30.09.2022г. нетно възнаграждение от 5 756,43лв., или средно около 480лева на месец.

Разпитана в съдебна зала свидетелката В. разказва, че живее в гарсонiera 56-57кв.м. с единия си син -22г., а другият -30годишен е на квартира. Познава Х. покрай децата си, не си спомня много добре какво е подписала, мисли че е декларация да живее при тях. Едната стая ѝ е свободна, а другата е преградена. Работи на две места като магистър фармацевт, на 8 часа на едното работно място и на 4 часа на другото.

При установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е допустима, подадена е в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК от

легитимирано лице - адресат на отказа, засегнат неблагоприятно от него, доколкото наложената мярка принудително настаняване не е изменена с по-лека.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Отказът е издаден от компетентен административен орган по чл.44, ал.5 ЗЧРБ – началник на отдел „Миграция“ – СДВР МВР, съгласно заповед №9426/06.12.2018г. Спазена е писмената форма по чл.59, ал.2 АПК. Актът съдържа посочените в цитираната разпоредба реквизити.

Нормата на чл.44, ал.5 ЗЧРБ регламентира, че когато съществуват пречки чужденецът да напусне незабавно страната или да влезе в друга страна и няма насрочени действия за предстоящото му извеждане, органът, издал заповедта за налагане на принудителната административна мярка, или директорът на дирекция "Миграция" след преценка на индивидуалните обстоятелства и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин разпореждат със заповед по ред, определен с правилника за прилагане на закона, изпълнението заедно или поотделно на някоя от следните обезпечителни мерки:

1. чужденецът се задължава да се явява ежеседмично в териториалната структура на Министерството на вътрешните работи по местопребиваването си;
2. чужденецът внася лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на закона;
3. чужденецът предава във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който получава обратно при изпълнение на връщането или експулсирането.

Прилагането заедно или поотделно на алтернативите е обусловено от преценката, дали са пречки чужденецът да напусне незабавно страната или да влезе в друга страна, насрочени ли са действия за предстоящото му извеждане и на трето място е нужно да се извърши анализ на индивидуалните обстоятелства и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането.

Според ал.6 на чл.44 ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки.

От данните в преписката (Становище рег. № 513р-87461/14.09.2022г. и докладна записка УРИ №55392р-1983/06.08.2021г.) се установява, че жалбоподателят не притежава документ за самоличност, отказал е да даде информацията относно националния си паспорт, държал се е арогантно със служителите на отдел „Миграция“, отказва да подписва връчени му заповеди и документи и не желае да се завърне в страната си на произход А.. При извършеният анализ на индивидуалните обстоятелства и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането, органът се е мотивирал с категоричното нежелание на жалбоподателя да се завърне доброволно в страната, обосноваващо опасност да попречи на наложената ПАМ „връщане в страната на произход“.

Всяко решение относно наличието на фактическите обстоятелства, предвидени в чл.15, пар.6 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в

държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни трябва да бъде предшествано от нова проверка дали са налице материалните предпоставки, въз основа на които е постановено първоначалното задържане. Това изискване е във връзка с разпоредбата на чл.15, пар.4 от Директивата в частта, в която се регламентира, че когато стане ясно несъществуването на условията по пар.1, задържането престава да бъде оправдано и лицето трябва да бъде освободено. Това налага преценката съществува ли още опасност от укриване и дали по отношение на него могат да бъдат наложени по-леки мерки. Според чл.3, т.7 от Директивата за връщането, „опасност от укриване“ е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие.

Според легалното определение, дадено в § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3“ е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Законодателят, без да е направил лимитативно изброяване, е посочил примерни факти и обстоятелства, които във всеки един конкретен случай, с оглед на доказателствата, могат да формират обосновано предположение, че по отношение на гражданина на третата страна е налице опасност от укриване.

Съдът споделя извода на ответника, че по отношение на жалбоподателя е налице опасност от укриване, а искането за замяната на принудителното настаняване в СДНВЧ с обезпечителна мярка по чл.44, ал.5 ЗЧРБ е единствено с цел освобождаването му от дома. Като доказателство за това може да се тълкува категоричното му нежелание да се върне в страната по произход, както и липсата на съдействие от негова страна за доброволно изпълнение на мярката. Представените писмени доказателства, целящи да докажат осигуряване на жилище и издръжка на жалбоподателя от българска гражданка, не могат да убедят съда в обратното, тъй като нито доходите на В. В., доказани с представените от адв. И. удостоверения са достатъчни за издръжка на нея и чужденеца, нито жилищната площ, с която разполага от 42 кв. м. (стая и кухня) е достатъчна за нормално съжителство на трима възрастни. В свидетелските й показания се констатира противоречия с данните от писмените доказателства по отношение на трудов доход и квадратура на жилището, отделно тя не си спомня добре каква декларация е подписала пред нотариуса, а големият ѝ син живее на свободен наем, въпреки заявеното при разпита, че в жилището има една свободна стая. Поради изложените обстоятелства, съдът не е убеден в заявената от чужденеца готовност от В. В. действително да го приюти и издържа.

С оглед на горното, по отношение на лицето предпоставките по чл.44, ал.6 от ЗЧРБ не са отпаднали и няма фактическо основание да бъде заменена наложената мярка „принудително настаняване в СДНВЧ“ с по-лека такава по чл.44, ал.5.

С оглед на изхода от спора, на ответника се държи присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100/сто/лева, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София - град,11-ти състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Х. Д. Р., гражданин на А. срещу Решение рег. № 513000-54888/15.09.2022г., с което Началник на отдел „Миграция“ СДВР -МВР отказва да замени принудителното му настаняване в СДНВЧ с налагане на обезпечителна мярка по чл.44, ал.5 от ЗЧРБ.

ОСЪЖДА Х. Д. Р., гражданин на А., принудително настанен в СДНВЧ, да заплати Столична дирекция на вътрешните работи -МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок.

СЪДИЯ: